

Следваше адресътъ. А следъ това:

„Вървамъ писмото ми да е добре написано. За случая азъ изучихъ най-подробно какъ постъпватъ хората. Ако има нѣкоя грѣшка, тя не е моя — обвинявайте тѣхъ. Азъ имъ оставямъ, отъ своя страна, последнитѣ страници отъ тетрадката на Храбъръ. Въ тѣхъ отбелязахъ нѣщо, което може и вий да прочетете. Презъ това време имамъ да свърша работа, която засѣга само мене. Съ други думи: не си пѣхайте носа“.

Къмъ писмото, наистина, бѣше приложенъ пакетъ съ книжата на Казимиръ Храбъръ. Самото бѣше написано съ остро начупенъ, сякашъ насѣченъ, почеркъ и въ тонъ, както виждате, не съвсемъ любезенъ. Но на това, поне въ началото, азъ отдадохъ много малко значение. По-скоро ме очуди необяснимиятъ начинъ, по който книжата на Казимиръ Храбъръ сж попаднали въ рѣцетѣ на неговия съквартирантъ. И по-силно: кога този е отишълъ въ Южна Америка. Азъ го срѣцнахъ неотдавна. Времето потрѣбно за пътъ и за пристигане на една пратка отъ далечния свѣтъ и деня на последната ми среща съ малкото човѣче, колкото да се мъчехъ да ги разпредѣля, та да отговорятъ на една възможность, не съвпадаха съ действителността. Но отдавайки всичко на случая, азъ побързахъ да узная нѣщо за сждбата на моя приятель.

Ето що намѣрихъ отбелязано въ тетрадката му